

Zkouška náležitě kouzelnické úrovně

Živlová magie

Student: Inees Rut Gowstring

Profesor: Nerys Heliabel Ghostfieldová

Školní rok: Léto 2020

Zadání: Země bez duše

Dnes budete skutečnou hrdinkou, slečno Inees. Kdosi na jednom magickém ostrově ukradl srdce oné země, domova pro mnoho kouzelných tvorů. Je prý ztraceno v propastných hlubinách moře, cesta k němu vede přes písky času vířené zdivočelým vzduchem zapomnění. Jedině ten, kdo prý v sobě snoubí všech pět žiolů a dokáže s nimi promlouvat, má naději, že ono ukradené srdce najde a ubohému ostrovu bez duše ho vrátí. Vaše cesta začíná v Živolové sluji, kterou už tak dobře znáte, dnes pro vás bude portálem na cestě za dobrodružstvím. Lze předpokládat, že na cestě budete muset obětovat něco ze sebe, možná cennou vzpomínku, možná čas, možná... však uvidíme!

Úkol je tedy jasný – najděte s pomocí žiolů ztracené srdce ostrova a o svém dobrodružství mě jakoukoliv formou zpravte. Můžete psát, můžete text prokládat básněmi/písněmi, můžete zachytit určité momenty na vaší cestě formou fotografií. Možná cestou získáte i zajímavé magické artefakty, dary od jednotlivých žiolů, můžete v tom případě zachytit i je.

Věřím ovšem, že dojdete k cíli zdárně a že při svém putování možná získáte víc, než kolik obětujete. Protože kdo si takovou cestou projde, už navždy v sobě bude mít sílu všech pěti žiolů v míře více než hojně.

Vypracování:

(Magická hudba ke čtení: [ZDE](#))

Žaludek se mi točí a svírá a hlava nestíhá vnímat ten vír vzduchu všude kolem. Dopad na zem byl tvrdý a nečekaný a já si uvědomuji, že jsem se nejspíše poprvé ve svém životě sama přenesla. Netuším, čeho jsem se dotkla, které přenášedlo mě přeneslo a hlavně netuším, kde to jsem. Rozhlížím se do všech stran, ale nic mi není známé. Všude spousta obrovských stromů, jejichž výška je naprosto fascinující. Nikdy jsem tak obrovské stromy neviděla a jejich kmen nelze rukama obejmout.

Všude v okolí jsou slyšet zvuky hmyzu, šum motýlích křídel a někde z dálky ke mně doléhá zvuk padající vody. Najednou jsem uslyšela zvuk kroků přímo za sebou a prudce se otočila. Ani ne metr za mnou stál obrovský tygr a blížil se přímo ke mně. Strachy jsem téměř nedýchala, ale nedokázala jsem se pohnout. Dívala jsem se mu přímo do očí a viděla v nich stejnou obavu, jako je ta má. Viděla jsem v nich ale i záblesk důvěry a naděje. Lehnul si přímo přede mnou a já si bez chvíle přemýšlení sedla přímo před něho. Jeho oči byly tak nádherné a plné pochopení. Dívala jsem se do nich a rukou mu přejela po obrovské tlapě. Trochu zapředl, jak kočka Kiry, která nám stále pobíhá po kolejní místnosti a čas od času se uvelebí někomu v klíně.

Nemohla jsem se vynadívát a přála si, aby tento dokonalý okamžik trval věčně. „Vítej, Inees, na našem magickém ostrově,“ promluvil tygr a já v šoku vyskočila na nohy. I on se zvedl, aby mi byl blíž. „Neboj se, vždyť výsada řeči není dána jen vám lidem,“ pokračoval ve své promluvě, „poslouchej mě prosím a soustřeď se, protože náš čas není dlouhý.“ A podíval se mi znovu přímo a dlouze do očí. „Před pouhou chvílí někdo ukradl srdce naší magické země, domova mnoho kouzelných tvorů. Je prý ztraceno v propastných hlubinách moře, cesta k němu vede přes písky času vířené zdivočelým vzduchem zapomnění. Jedině ten, kdo prý v sobě snoubí všech pět živlů a dokáže s nimi promlouvat, má naději, že ono ukradené srdce najde a ubohému ostrovu bez duše ho vrátí.“ S těmito slovy mi ukázal ne největší strom ze všech, pod kterým byl malý balíček. „Prosím spěchej a začni v živlové sluji, jinak náš ostrov již brzy nebude existovat,“ pronesl a zmizel mezi obrovskými stromy.

Nedokázala jsem v sobě celý ten okamžik zpracovat, ale rychle jsem popadla malý balíček a v ten moment jsem opět ucítila nepříjemný pocit víru v žaludku i hlavě a v pár vteřinách jsem stála v živlové sluji. Otevřela jsem balíček a našla v něm malinké tmavě modré srdce ve formě chladného krystalu. Rozhlédla jsem se okolo sebe a uviděla dřevěnou krabičku. Vzala sem si ji do rukou, otevřela jí a uviděla desku s pěti otvory ve tvaru srdce. Věděla jsem hned, co musím udělat. Všechny je najít a oni mě již dovedou k srdci magického ostrova. Vložila jsem do krabičky první tmavě modré srdce, zavřela ji a přenesla se za silou vody.

Ocitla jsem se na vrcholu jakési skály a uviděla pod sebou naprosto nádhernou vodní hladinu v oslňujících odstínech modré barvy. Chtěla jsem si sednout a kochat se tím pohledem, ale věděla jsem, že musím dolů.

Opatrně jsem slézala po skalách a bála se, že mi uklouzne noha. Každou chvíli mi nějaký kámen odřel moje ruce, nebo mi větve stromů a keřů šlehaly nepříjemně po těle. Plná oděrek a modřin jsem dolezla po několika hodinách z posledních sil až dolů. Pomalu se setmělo a já uviděla u vodní hladiny oslnivé světlo. „LUMOS,“ řekla jsem své hůlce, abych viděla dobře na cestu a vydala se za světlem. Na břehu hladiny seděla nádherná žena celá v modrém a ukazovala mi, že se mám přiblížit ještě více. Když jsem byla skoro vedle ní, podívala se na vodní hladinu a začala si zpívat.

*Najdi teď v hladině mé klidu.
Vždyť nad to více přeci není.
Chci pomoc duši mému lidu.
Ať duše v klid se nyní mění.
Jsem voda, co pečuje a střeží.
Voda, co povzbudí i tebe.
Najít mě jde však stěží.
Však pohled' v noční nebe.*

„Prokázala jsi obrovskou sílu a odhodlanost, když jsi, milá Inees, slezla až sem dolů za mnou a mojí vodní hladinou. Podej mi svoji ruku a poslouchej,“ pronesla a já ji svěřila svoji dlaň a vložila ji do té její. „Zde vkládám ti do dlaně svoji mladší sestru, protože za tou musíš se vypravit. A dále vtisknu ti do dlaní to, co je mi nejdražší a ty máš to v sobě. Klid na duši a schopnost pečovat o druhé. Chuť být ostatním nablízku a podat jim pomocnou ruku, když je třeba. Nenechej si to nikdy vzít, protože mít vodní živel součástí sebe samé je moc důležité.“ Podívala se mi do očí, zamávala a odběhla po hladině vody na druhý břeh. Prohlédla jsem si světle modré srdce ve své ruce a vložila ho na své místo do dřevěné krabičky. I když sil jsem již neměla mnoho, zavřela jsem krabičku, soustředila se a přenesla se dál.

Stála jsem na široké pláni připomínající poušť, kde rostlo jen pár suchých keřů. V dáli se do výše rýsovala obrovská hora a já tušila, že budu muset nahoru, protože jinam tu cesta není. Tak moc mi chyběla voda a již jsem začínala mít hlad, ale nebyl čas myslet na to, co mi chybí, když jeden krásný ostrov možná již počítá poslední hodiny své existence a s ním i všichni jeho kouzelní zvířecí obyvatelé. Sebrala jsem všechno své odhodlání a rozběhla se k té hoře v dáli.

Slunce mi pánilo do zad a já se snažila krok po kroku kráčet výše a výše. Netušila jsem, kdy bude mít ta hora konce, ale zdál se mi nekonečný. Vyprahlá a zpocená jsem vylezla konečně nahoru. Ležela jsem na vrcholu a nemohla popadnout dech, když v tom jsem uslyšela dětský zpěv a uviděla dívku, co proháněla ve vzduchu motýly.

*Tak neboj se a skoč do mraků,
Zahraj si na ochránce draků.
Pusť fantazií svoji z hlavy,
vždyť co je více, než být hravý?
Postavit sobě vzdušné zámky
Nebát se další špatné známky.
Dát přednost snům a přáním.
Toť vše, co ve všech bráním.*

A ukázala mi, že mám skočit za ní. Neměla jsem čas se rozmýšlet a možná i tou obrovskou únavou jsem se bez rozmyslu rozběhla a skočila do prázdna směrem k ní. Chytila mě za ruku a letěla se mnou do mraků. Bylo to něco úžasného, já letěla a dotýkala se mraků samotných. Letěla se mnou kolem hory a nechala mě si užít ten moment beztíže a možnosti být volný jako pták. Když se mnou přistála na zemi, nepustila ani tak moji ruku. Jen sáhla do kapsy a vyndala z ní rudě červené srdce. „Inees, je čas jít za mojí starší sestrou, která ti už pomůže dostat se dál. Nezapomínej, že je třeba snít a dát prostor své fantazii. Mít v sobě můj vzdušný živel je nesmírně důležité. Jen díky mně můžeš prožívat stavy beztíže, když tvá duše dovolí si snít a dělat věci po svém“ V tu chvíli vylétla rychle do vzduchu, chytila krásného motýla a zamávala mi na rozloučení. Nechtělo se mi odcházet, chtěla jsem vylétnout za ní. Byl ale čas posunout se dál a já vložila rudé srdce do své krabičky a nechala svět, aby se mi opět roztočil a zmizel mi pod nohama.

Objevila jsem se malé dřevěné roubence, kde na peci ležel čerstvý chléb a vedle stál hrnek s teplým mlékem. S chutí jsem se napila a zakousla. Jak moc mi to dodalo potřebných sil. Posadila jsem se do křesla naproti a otevřela dvířka pece, abych k sobě pustila to teplo, které v ní praskalo. Miluji pohled na plápolající oheň a zvuk, který vytváří. Začala jsem usínat a před očima viděla ten tanec jednotlivých plamenů.

Ve snu se mi zjevila nádherná žena s rudými vlasy a malým dráčkem na rameni. Byla tak úchvatná, že jsem z ní nemohla spustit oči. Takhle nějak si představuji Femme fatale v kouzelnickém světě. „Nespi, Inees, na to přeci není čas,“ řekla mi nahlas a velmi přísně.

„Potřebuji spát, nemám už sil,“ odpověděla jsem jí a znovu zavírala oči.

„Nemáš sil? Ty že nemáš sil? Vždyť jsi ze Zmijozelu, dosáhneš všeho, čeho si zamaneš, a vždy najdeš tu správnou cestu ke svému cíli. Jsi dcerou svého otce a své matky, a to ti dává více než malou dávku ohně, který ti vždy pomůže posbírat všechny své síly a jít pevně a jistě ke svému cíli,“ zasmála se, zatočila se ve svých šatech a vykouzila si do ruky nádherný zelený krystal v podobě srdce. Podala mi ho do ruky a začala u toho zpívat.

*Vždyť díky mně máš svoji sílu.
To díky ohni živiš vlastní víru.
Že život svůj máš v ruce vlastní.
Jestli plakat, či býti šťastní.
To oheň je tvá zář a píle.
To díky němu dojdeš další míle.
Tak zvedni se a zachraň duši,
Vždyť oheň, ten ti nejvíc sluší.*

Otevřela jsem oči, probudila se a nikde neviděla tu nádhernou rudou ženu. Jen oheň dohasínal v peci a já v ruce svírala ten zelený krystal. Musím dál a já chci jít dál. Zvedla jsem se z pohodlného křesla, krystal vložila do krabičky a s novou dávkou odhodlání se přemístila dál.

Vůně jehličnatého lesa, kterou znám z míst, kde žije moje rodina z matčiny strany. Dlouhé procházky, které jsme tam každé léto absolvovali mi vehnalo do hlavy i do očí notnou dávku nostalgie. Stála jsem uprostřed lesa, slunce příjemně propadalo své

papersky mezi stromy a nevěděla jsem, kam vlastně jít. Chtěla jsem se na chvíli zastavit a nabrat si sílu z toho okamžiku plného vzpomínek a z toho nádherného místa. Lehla jsem si na jemný mech a prožívala ten příjemný pocit, jak se země dotýká mého těla a je mi tou nejpříjemnější postelí.

Zadávala jsem se na stromy kolem a v jednom z nich jsem začala rozeznávat obrysy lidské tváře. Tvář starší dámy s laskavým pohledem a úsměvem. Zvedla jsem se, abych se mohla jít podívat blíže. Byla tak moc vřelá a v každé vrásce se jí odrážela její životní zkušenost a moudrost. „Vítej, Inees, v mém lese a v mé zemi. Snad ti setkání s mými dcerami bylo příjemné a přínosné.“

S velkou pokorou jsem jí odpověděla, že ano, a červenala se v tvářích, protože jsem tušila, že mluvím s někým, jehož moudrost mi může být obrovskou inspirací a poučením.

„To, že jsi došla až sem, je mi důkazem o tvé lidskosti a pochopení druhých, o tvé obětavosti a zároveň schopnost překonat své obavy a snít, no a v neposlední řadě mi dokazuješ, že víš, co chceš a umíš si za tím jít. Jsi kombinací všech mých tří dcer, a i já chci v tobě uchovat to, co zem nám dává,“ dořekla a začala zpívat.

*Nejdříve myslet nežli konat.
Nebát se odpovědi hledat.
Posbírat mouder světa mnoho
a odradit se nedat.
Vždyť nikdy nejsi chytrý dosti.
Touha po vědění je stálá.
To díky tomu můžeš volit,
Co v život tvůj se ukrádá.*

„Nemohu ti darovat víc, než co již máš. Někdy je třeba uvědomit si, že již máme dosti,“ pošeptala mi matka příroda a dodala, „tak jdi dál, Inees, už jsi skoro na konci.“ Zavřela své oči a nechala se ukolébat větrem ke spánku. Byla jsem zmatená, že jsem nedostala srdce magického ostrova, ale mělo to zajisté svůj důvod. Musela jsem hledat dál a neztrácet svůj čas. Někde v sobě jsem cítila, že už ho moc není. Sevřela jsem pevně svoji krabičku plnou čtyř srdcí do rukou a přenesla se.

Objevila jsem se na nádherné pláži. Byl už podvečer a já cítila, že jsem zpět na magickém ostrově. Jen ten zvuk života najednou nikde nebyl slyšet. To podivné ticho a pouhý zvuk moře všude kolem mi přinášel obavy, jestli jsem nepřišla pozdě. Vždyť tygr na začátku říkal, že to srdce najdu v propastných hlubinách moře, ale to moře je tak moc obrovské. Chtělo se mi křičet, chtělo se mi brečet, ale tak moc jsem nechtěla propadnout své vlastní beznaději. Sundala jsem si ze sebe všechno nepotřebné oblečení a skočila do vln.

Plavala jsem, potápěla se a hledala srdce magického ostrova, protože bez srdce zemře i duše, a to nemohu dopustit. Viděla jsem, jak na břeh postupně přicházejí různá zvířata, kouzelní tvorové mudlovského i našeho světa a pozorují tiše mé snažení. Přeci je nemohu zklamat. Znovu jsem se potopila a zadržela dech a stále znova a znova opakovala svoji snahu nalézt srdce. Oči mě pálily a síl docházelo. Velká vlna mě smetla a kutálela si se mnou jak se svojí hračkou. Neměla jsem již síl, abych vyplavala nahoru. V ten okamžik jsem ucítila mokrou srst a tlapy, které si mě přitáhly blíže. Obejmula jsem tygra kolem krku a nechala si pomoci dostat se na břeh. Seděla jsem beze slova vedle něj a vytáhla ze své bundy krabičku. Otevřela ji a dívala se na všechny čtyři živly pohromadě na všechna ta srdce, ale ani jedno nebylo to správné. Rozplakala jsem se a kapky mých slz dopadaly na místo volné pro poslední krystal. V ten moment se krabička rozzářila fialovým světlem a objevil se v ní nádherný fialový krystal ve tvaru srdce.

„To je ono!“ vykřikl tygr a všechny zvířata začala radostí výskat, pískat, skákat a létat kolem. „To je to srdce, co nám chybělo, Inees,“ nevěřičně a dojatě se tygr díval na srdce, které jsem mu podávala. Když se nad námi objevily všechny čtyři živly, které jsem potkala.

„Každá z nás jsme silná, každá z nás jsme jedinečná, ale teprve, když se spojíme, dokážeme to nejlepší, co dokázat lze,“ usmály se na nás a zmizely.

Chtěla jsem se rozloučit s tygrem, povědět mu o mých cestách, ale nebyla příležitost. Stejně jak na začátku se mi najednou svět bez jediného očekávání zatočil a já se přenesla a nevěděla proč. Byla jsem ale doma a co stát se mělo, to se stalo, a já byla tak moc vděčná, že i když je člověk možná na všechno sám, je to jen pocit. Nikdy není sám. Vždycky přijde ten správný živel, co mu pomůže najít tu správnou cestu.